

Arrest

nr. 220 768 van 6 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: D.S.

Voornaam: D. B.

geboortedatum: 10.10.1997

geboorteplaats:
nationaliteit: Brazilië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.02.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV: *** van de politie zone van Antwerpen.)*

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet in vier onderdelen.

In het eerste middelonderdeel wordt de schending aangevoerd van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat hoewel de redenen die de verwerende partij inroept om het inreisverbod te rechtvaardigen zijn ingegeven vanuit het idee dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, nergens wordt verwezen naar het vierde lid van de voormelde bepaling. Verder stelt hij nog dat artikel 74/11, §1, eerste lid vereist dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat de verwerende partij dus een evenredigheidstoets in acht moet nemen. In casu werd geen of minstens onvoldoende rekening gehouden met zijn specifieke situatie, met name het gegeven dat hij de feiten ontkent en vermoed moet worden onschuldig te zijn totdat het tegendeel bewezen is, en het feit dat hij geen kwade bedoelingen had, en betwist een gevaar te zijn voor de openbare orde.

In het tweede middelonderdeel wordt de schending aangevoerd van de formele en materiële motiveringsplicht. Verzoeker grijpt terug naar de argumenten die hij reeds bij het eerste middelonderdeel

heeft uiteengezet en voegt daaraan toe dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd, in plaats van één met een geldigheidsduur van 1 jaar of enkele maanden. Nochtans, zo stelt hij, bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 maanden en één van 2 jaar.

Met betrekking tot het derde middelonderdeel, waarin de schending van het redelijkheidsbeginsel wordt opgeworpen, stelt verzoeker dat de duur van een inreisverbod evenredig moet zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan en dat de verwerende partij deze balans niet heeft gerespecteerd. In de bestreden beslissing, zo betoogt verzoeker, wordt op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

In het vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij herhaalt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker zijn aandeel in de feiten waarnaar wordt verwezen betwist, en dat hem desbetreffend had moeten worden gevraagd duidelijkheid te verschaffen alsook over zijn verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van zijn aanwezigheid. In dat geval had de verwerende partij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan één met een geldigheidsduur van 3 jaar, zo concludeert verzoeker.

2.2. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit § 1, tweede lid, 1° volgt dat de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod van maximum drie jaar kan opleggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*, zoals in casu. Verzoeker betwist niet dat hem, naar aanleiding van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 16 februari 2018 werd afgeleverd en waarnaar in het thans bestreden inreisverbod wordt verwezen, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In die omstandigheden kon de verwerende partij wel degelijk overgaan tot het opleggen van een inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van de voormelde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel geacht in het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om te werken zonder de daartoe vereiste machtiging. Verzoeker heeft dus kennis van de motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en wordt aldus in de mogelijkheid gesteld om er zich tegen te verweren. Het gegeven dat moet worden gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een bepaalde termijn impliceert niet dat ook moet worden gemotiveerd waarom een kortere termijn niet zou volstaan. Verzoeker wordt immers in de mogelijkheid gesteld om aan te tonen dat de termijn onwettig is, kennelijk onredelijk is, of het resultaat van een onzorgvuldige besluitvorming.

Artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233)

De gemachtigde is in casu binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar. Derhalve toont verzoeker niet aan welk belang hij zou kunnen laten gelden bij het feit dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar dat deel van artikel 74/11, §1 onder dewelke een inreisverbod van vijf jaar kan worden opgelegd.

Daargelaten de vraag of de juridische kwalificatie van de vastgestelde betrapting op heterdaad op zwartwerk als zijnde een schending van de openbare orde al dan niet correct is, moet erop worden gewezen dat ze in casu niet van belang is: de gemachtigde is immers, zoals reeds gesteld, binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar gebleven.

Verzoeker betoogt dat hij de feiten –met name het werken zonder de daartoe vereiste machtiging– betwist en dat hij moet worden geacht onschuldig te zijn tot het tegendeel bewezen is.

Het vermoeden van onschuld is evenwel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De bestreden beslissing is geen maatregel van strafrechtelijke aard maar wel een administratieve rechtshandeling en dus kan verzoeker de schending van dit beginsel niet dienstig opwerpen. Het vermoeden van onschuld belet niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Het administratief verslag vreemdelingencontrole, dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt dat verzoeker werd aangetroffen op een werf naar aanleiding van de controle van het daar tewerkgestelde personeel door de sociale inspectie, dat hij werd ondervraagd, dat hij zich niet kon identificeren en dat wordt overgegaan tot het handboeien van verzoeker omdat hij de vlucht wou nemen. Aangaande het zwartwerk, zo wordt vermeld, wordt een proces-verbaal opgesteld door de sociale inspectie.

Gelet op deze vaststellingen kan niet redelijkerwijze worden betwist dat de betrapping op heterdaad op zwartwerk een feitelijk gegeven is dat deel uitmaakt van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid dat oplegt, zodat de verwerende partij er rekening mee kon houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod temeer nu verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt dat zou kunnen doen aannemen dat over de feiten anders zou moeten worden gedacht. Verzoeker toont dan ook niet aan dat, moest hij nog meer zijn bevraagd over de omstandigheden waarin hij werd aangetroffen, het besluitvormingsproces een andere wending had kunnen nemen, temeer nu hij zich overgeeft aan een aantal gemeenplaatsen, doch zonder concrete op zichzelf betrokken elementen bij te brengen.

2.3. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onwettig is, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk, of dat de gemachtigde er niet afdoende over heeft gemotiveerd. Het enig middel is niet gegrond, zodat het beroep moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS